

Noies de Calendar

Introducció

Un grup de dones extraordinàries, membres d'una típica associació de dones en un poblet de Yorkshire, provoquen un fenomen global quan es convencen l'una a l'altra per posar en un calendari benèfic diferent...

Les *Noies de Calendari*, com serien mundialment conegudes, van dedicar el calendari a John Baker que va morir de leucèmia l'any anterior, el 1998. La dona d'en John, l'Angela i les seves amigues eren membres d'una Associació de Dones una mica esbojarrada. En una de les seves reunions, una de les millors amigues de l'Angela, la Tricia Stewart va suggerir fer per a aquell any un calendari alternatiu en el que posarien nues. La idea va provocar molts riures i molta diversió durant el dur tractament d'en John. Després de la seva mort, les dones van decidir seguir amb la idea com a homenatge al seu amic.

John es va posar a cultivar gira-sols des del principi de la seva malaltia per regalar-los a la seva família i amics amb l'esperança de que estaria restablert en el moment en el que florissin. Tristament no va ser així, però la flor del gira-sol es va convertir en un símbol en memòria d'en John.

Les noies inicialment pretenien generar fons per comprar un sofà per l'hospital on John rebia el tractament. Fins el moment han recaptat més de 1,5 milions de lliures per a la investigació de la Leucèmia, han estat protagonistes d'una pel·lícula de Hollywood de gran èxit protagonitzada per Helen Mirren i Julie Waters i han omplert més pàgines de premsa de les que es poden comptar i ara la seva història ha estat de nou representada en una obra per al teatre.

El 1999, un grup de dones normals i corrents d'un poblet de Yorkshire, membres d'una típica associació femenina britànica, van provocar un fenomen global després de convèncer-se entre elles d'aparèixer fotografiades en un calendari benèfic diferent....

Les *Noies de Calendari*, com serien mundialment conegudes, van dedicar el calendari a la memòria de John Baker, el marit d'una d'elles, l'Angela, que havia mort de leucèmia l'any anterior. La idea havia sorgit en una de les esbojarrades reunions de l'associació femenina local, en què la Tricia Stewart, una de les millors amigues de l'Angela, havia suggerit que la millor manera per recollir diners per a la lluita contra la malaltia era fer un calendari en què totes posessin nues. La idea va provocar molts riures i molta diversió durant el dur tractament d'en John. Després de la seva mort, les dones van decidir portar a terme la idea fins al final com a homenatge al seu amic.

John es va posar a cultivar gira-sols des del principi de la seva malaltia per regalar-los a la seva família i amics amb l'esperança que estaria restablert un cop florissin. Tristament no va ser així, però la flor del gira-sol es va convertir en el símbol en la seva memòria .

En principi només es van imprimir 3.000 còpies del calendari, però l'èxit va ser tan aclaparador que van haver de reeditar-lo i es van acabar venent més de 88.000 còpies de la primera edició.

L'any 2003 aquesta història va ser portada a Hollywood en una pel·lícula protagonitzada per Helen Mirren i Julie Walters. L'any 2008 el mateix guionista del film, Tim Firth, va adaptar la història per al teatre, en un muntatge que des d'aleshores no ha deixat de girar per tot el Regne Unit.

Durant els darrers dotze anys, la venda del calendari ha aconseguit recaptar més de tres milions de lliures per a la investigació i recerca de tractaments en contra de la leucèmia i altres tipus de càncer de la sang. La seva proesa demostra un cop més com fins i tot un petit gest pot fer moure el món.

Perquè les Noies de Calendari han causat tal revolada arreu?

No es tracta només per les exigències del guió i els jocs de coqueteig amb la nuesa que demana. Seria força simplista reduir el fenomen a aquest detall. De fet, l'èxit de la versió teatral de les *Noies de Calendari*, des de la seva estrena al Festival de Chichester el 2009 i el seu consegüent traspàs al West End de Londres fins al seu salt internacional, s'entén sobretot gràcies a l'honestedat de la proposta: un text que, obertament i sense complexes, emociona i fa riure al públic a parts iguals. A partir de l'anècdota real, Tim Firth, l'autor, ens parla del coratge femení i de la capacitat de reposar-nos a la pèrdua gràcies al suport i a l'humor dels qui tenim més a prop.

Per a la versió que ara es presenta a Barcelona, hem volgut confiar plenament en la provada solvència de la fusteria teatral bastida per Tim Firth i només hem hagut de fer una lleugera adaptació d'algun dels acudits amb referències més localistes. La intel·ligència de l'autor rau en què, tot inspirant-se lliurement en els fets reals, ha aconseguit crear uns retrats femenins de ficció en els quals tots ens podem veure reflectits, un grup humà ple d'humor i complicitats amb el qual sentim empatia de manera instantània i davant el qual un només pot fer que rendir-se als seus peus. Nosaltres mateixos no hem pogut fer altra cosa que deixar-nos portar per la rauxa descontrolada de la Chris com a capitana d'aquest grup femení, emocionar-nos davant la coratjosa empenta de l'Annie a sobreposar-se amb humor a la mort del seu home, meravellar-nos de la vellesa més que ben portada de la Jessie, esclafir a riure amb les sortides de la mare soltera lluitadora que és la Cora, aplaudir davant la manca de pudor de la Celia en potenciar els punts guanyadors del seu físic, animar a la Ruth en el viatge de recuperació de l'autoconfiança que viu al llarg de la peça... i fins i tot hem trobat motius d'empatia en la mirada inquisitivament perversa de la Marie! Però sobretot, un dels punts més importants per a nosaltres és que Tim Firth, en la seva adaptació teatral, ofereix grans possibilitats de llüiment per a l'actriu madura, un col·lectiu per al qual no és tan fàcil trobar papers on poder brillar. I us podem assegurar que les nostres actrius ho han sabut aprofitar i han agafat el bou per les banyes!

Antonio Calvo i Marc Rosich

Presentació

Una història molt anglesa amb un cor molt britànic.

La versió teatral de *Noies de Calendari* està basada en una edificant història real, però ho fa d'una manera emotiva i al mateix temps, també, molt divertida.

Noies de Calendari es va estrenar al Chichester Theatre Festival l'any 2008 amb tan d'èxit que immediatament es va traslladar al West End on es va representar també amb enorme èxit fins l'any 2010.

L'obra està de gira des d'aleshores per tot el Regne Unit convertint-se en l'obra de teatre amb la gira més llarga en aquell país.

Aquesta és la història real...

És terriblement irònic que la història de *Noies de Calendari*, que tant plaer i diversió ha generat, comencés amb una notícia d'aquelles que ens deixen paralizats. John Baker, rondant els cinquanta en plena forma i que, segons la seva esposa, "ni un dia va guardar llit malalt", va ser diagnosticat d'un limfoma "no-Hodgkin" el febrer de 1998. La notícia va causar una gran commoció entre els seus amics al petit poble de postal de Cracoe on vivien i tots ells van fer tot allò que van poder per ajudar a la família.

John va ser el primer del nostre grup a contraure una malaltia greu, recorda l'Angela. Tots nosaltres érem membres del Woman's Institut (Associació de Dones) i el tema sobre el què fer el calendari de l'Associació per recaptar fons era motiu de discussió cada any. Estàvem parlant sobre això una nit després de sopar, abans de que John caigués malalt i recordo que vam riure durant molta estona quan la Tricia va suggerir que podíem fer el nostre propi calendari a l'estil del de "Pirelli" i en broma vam discutir sobre quin mes seria cada una de nosaltres.

Després de la notícia vam recuperar la idea pensant que els fons recaptats podrien ser per a la Fundació per a la Investigació sobre la Leucèmia (Laukemia Research Fund) i al mateix temps per entretenir en John que a més creia que no ens atreviríem... "Tot són paraules", deia... "No fareu mai una cosa així...".

Unes setmanes després del funeral l'Angela va rebre la visita de Tricia armada amb la seva carpeta: *Au va, farem aquell calendari, no? Encara que no en venguem cap, com a mínim hauréu intentat fer alguna cosa.*

La Tricia i l'Angela van reclutar les voluntàries entre les sòcies de l'Associació de dones. Primer van planejar un modesta impressió de 1.000 calendaris però la impremta els va dir que allò sortiria car i que havia de ser una tirada mínima de 3.000 calendaris. Les donacions dels comerciants i altra gent del poble van finançar les despeses d'impressió.

I, finalment, tot va desembocar en la ferma voluntat d'onze dones de quedar-se nues per una bona causa...

Una obscura nit d'octubre de 1998 deu figures com ombres van arribar a casa de l'artista local Terry Logan i la seva dona Lynda que havia de posar també com a Miss Juliol.

Tot i que en Terry era més conegut com a pintor de paisatges, havia treballat en publicitat per J. Walter Thomson a Canadà i sabia com fer una cosa així. *Havia preparat alguns elements amb antelació i havia pensat com volia cada fotografia. Vaig intentar emparellar a cada una de les noies amb els seus punts forts. L'Angela, per exemple, toca el piano, llavors la vaig fotografiar tocant el piano. Si una d'elles tenia les cames boniques, em vaig assegurar de que es veiessin.*

Al principi totes esperaven a l'habitació habilitada com a vestuari bevent vi però jo sabia que si seguíem esperant alguna d'elles es faria endarrere. Vaig haver de dir amb fermesa, "au senyores, a treballar!"

L'Angela resumeix l'extraordinària història de *Noies de Calendari*: *Crec que totes nosaltres ens vam enfrontar molt bé al que va succeir. Vam fer una cosa extraordinària però vam mantenir els peus sobre la terra i mai ens vam oblidar del per què vam fer el que vam fer. No vam posar al calendari perquè volíem ser famoses sinó perquè volíem recaptar diners en memòria d'en John. I va ser una experiència meravellosa.*

Tim Firth (L'autor)

Tim Firth va néixer a Warrington, al nord-oest d'Anglaterra.

Va començar a escriure per al teatre per accident després que als 18 anys es va inscriure al que pensava que era un curs de lletrista de cançons, però que en realitat era d'escriptura teatral.

Després va a anar a Cambridge on va trobar al director Sam Mendes que dirigia diverses de les seves obres a diferents teatres. Quan va deixar la universitat va trobar a Alan Ayckbourn amb qui va iniciar una associació amb el Stephen Joseph Theatre de Scarborough, de la que va resultar l'obra *Neville's Island*.

L'obra es va traslladar al West End, va ser nominada als premis Olivier i s'ha representat regularment durant vint anys per tot el món.

Recentment, el seu musical *The Flint Street Nativity* ha estat premiat al Liverpool Playhouse Theatre, convertint-se en un dels espectacles de més èxit en la història d'aquest teatre. Un altre dels seus musicals, *Our House*, escrit amb el grup musical Madness, va guanyar el 2002 l'Olivier Award al millor musical.

Tim Firth ha escrit també nombrosos programes i diverses series de televisió. Les seves dues primeres pel·lícules es van estrenar el mateix any, el 2002: *Blackball*, protagonitzada per Vince Vaughn i Paul Kaye, i *Calendar Girls*, protagonitzada per Helen Mirren i Julia Waters, convertint-se aquesta última en un dels films anglesos de més èxit.

Antonio Calvo (Director)

Format en Direcció Escènica i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre. Ha realitzat una residència de formació de dramatúrgia amb Albert Boadella i cursos amb José Sanchis Sinisterra i Sergi Belbel.

En el camp de la direcció els seus últims treballs són: *Canigó*, *Sensualitat*, *L'Os*, *El Cant del Cigne*, *Party Line*, *L'Odissea*, *Vittoria*, *Fum, Fum, Fum*, *Moren els Contes*, *Ens hi ha portat la Paraula*, *Extremis*, *El joc dels Idiotes*, *No pesa el corazón de los veloces*, *N&N*, *Enfermo imaginario* i *Un fill, un llibre, un arbre* entre moltes d'altres.

Com ajudant de direcció ha assistit a Sergi Belbel a *El Mètode Grönholm*, *Carnaval* i *Agost*; a Calixto Bieito a *Tirant lo Blanc*, Rafel Duran a *Marburg*, Andrea Segura a *Savannah Bay* i *La Psicosis de las 4:48* i l'última participació ha estat ajudant de Josep Maria Mestres a *Un Mes al Camp* al TNC.

Marc Rosich (Adaptador)

Llicenciat en Periodisme, i Traducció i Interpretació, per la UAB. S'ha format en l'escriptura dramàtica als seminaris de l'Obrador de la Sala Beckett a Barcelona, on actualment imparteix cursos d'iniciació a la dramatúrgia.

En els darrers anys ha signat infinitat de dramatúrgies i adaptacions, entre les quals es poden destacar: per al TNC, *Mequinensa* a partir de l'obra de J. Moncada, *Pedra de Tartera* de M. Barbal i *Mort de Dama* de Ll. Villalonga (junt amb Rafel Duran); per el Centro Dramático de Madrid, *Falstaff* a partir de Shakespeare (junt amb Andrés Lima); per al Teatre Lliure, *Hedda Gabler* d'Ibsen i *La febre* de W. Shawn; per a Temporada Alta, *L'Odissea* d'Homer, per al Teatre Borràs, *Un fantasma a casa* de Noël Coward.

Col·laborador habitual de Calixto Bieito, ha signat amb ell els següents espectacles: *Forests* a partir de Shakespeare (REP Birmingham), *Camino Real* de T. Williams (Chicago), *El gran teatro del mundo* de Calderón (Freiburg), *Voices* (Copenhaguen), *Don Carlos* de Schiller (Mannheim), *Tirant lo Blanc* de J. Martorell (Berlin, Premi de la crítica de Barcelona a la millor dramatúrgia) i *Plataforma* de M. Houellebecq (Edimburg).

D'entre el seus textos originals, el director Antonio Calvo ha dirigit *Vittoria*, *N&N*, *Duty Free* i *Entremeses variados*. Entre les seves obres originals també destaquen *Rive Gauche* (Finalista al millor text Premis Butaca 2011), *Car Wash* (tren de rentat), *Party Line*, *De Manolo a Escobar*, *Surabaya* (obra finalista al Premi Fundació Romea 2004) *Copi i Ocaña*, *al purgatori* i *Unhappy Meals*. Ha signat els llibrets de les òperes *Java Suite*, *Lord Byron* i *La Cuzzoni*, amb musica d'Agustí Charles.

Els personatges

**Chris, 50s
(Anna Azcona)**

A la teva festa sempre voldries algú com la Chris. És de les que parla amb la gent encara que no els conegui, de les que sempre troba què dir per omplir els silencis i provocar el riure. La Chris se sent com a casa quan

està entre gent, li encanta ser el centre d'atenció i de totes les mirades. Sense la Chris a la seva vida, l'Annie es comportaria de manera més correcta però la seva vida seria menys divertida. Quan estan juntes són com dues col·legiales entremaliades.

- ✓Cotxe ideal: li és ben igual, sempre que sigui descapotable.
- ✓Vacances ideals: a la costa de l'Algarve, al sud de Portugal.

**Annie, 50s
(Carmen Balagué)**

L'Annie s'apunta a totes les malifetes però en el fons és més conformista i menys descarada i polèmica que la Chris. Quan en un

restaurant la Chris irrita el cambrer, l'Annie sempre ve al darrera a posar pau. Les malifetes que la Chris provoca salven a l'Annie de ser una santa. És prou afilada per ser interessant i prou salada per no ser massa dolça.

- ✓Cotxe ideal: li és ben igual, sempre que sigui segur.
- ✓Vacances ideals: una passejada per la les valls angleses.

Les dues juntes són més grans que la suma de les seves parts. Si no s'haguessin conegut mai serien menys grans humanament parlant. Cadascuna és la salsa espiritual del tall de l'altra.

Els personatges

**Jessie,
al final del
60s/70s
(Imma Colomer)**

Com a antiga mestra que és, si a la Jessie tens la sort de caure-li en gràcia, es pot convertir en una d'aquelles professores que recordes per tota la vida. Si no li caus en gràcia, ho lamentaràs cada hora de la teva existència. Una amant de la vida, a la Jessie no li preocupa el maquillatge, el seu elixir de la vida és el coratge. La Jessie és molt primmirada amb la llengua i és capaç fins de corregir els cartells dels fruiters al mercat.

- ✓Cotxe ideal: un prototipus europeu d'estranya aparença que ja no es fabrica.
- ✓Vacances ideals: una excursió a Suïssa o Angkor Wat.

**Cora, vora els 40
(Teresa Vallicrosa)**

Els seus horitzons es van tornar més amplis després de passar per la universitat. Això va provocar entre ella i els seus pares provincians una separació de les magnituds d'una falla teutònica. Va haver de tornar amb ells embarassada i amb la cua entre cames, però és una dona amb prou capacitat de resistència com per no deixar-se trepitjar. És la bromista del grup, però sense fer mai l'idiota. Fa riure als altres, però ella gairebé mai no s'hi deixa emportar.

- ✓Cotxe ideal: li és ben igual, sempre que sigui tingui uns altaveus potents.
- ✓Vacances ideals: Nova York.

Els personatges

Ruth, 40s (Eva Barceló)

El viatge de la Ruth va de la falsa auto-confiança de la dona maltractada emocionalment a la genuïna auto-confiança de la dona que se sent feliç dins la seva pròpia

pell. A la Ruth li agrada plaure i malgrat que sigui la mà dreta de Marie, es mor de ganes per ser el centre de la columna vertebral de l'Institut Femení i fer que tothom sigui feliç. De fet, ella també té caràcter: si fos massa tova, ningú no la voldria al costat. I totes estan del seu costat i són protectores amb ella perquè saben que la Ruth amaga dins seu alguna cosa més bona que el que la vida fins al moment li ha deixat demostrar.

- ✓ Cotxe ideal: al principi, el que vulgui el seu marit; al final, el que ella vulgui.
- ✓ Vacances ideals: al principi, allà on sigui el seu marit; al final, allà on no hi sigui.

Celia, qualsevol edat entre els 35 i els 50 (Cati Solivellas)

El fet que la Celia estigui a l'Institut Femení és la màxima justificació de la seva existència. És una dona que se sent més a casa en un centre comercial que no pas al centre parroquial. Sempre sembla que hagi sortit d'un altre món. I és que de fet és així. Té una debilitat particular per la Jessie, i malgrat que la Jessie no té gaire temps per les Celies d'aquest món, la Celia té un punt de rebel·lia que atreu a la Jessie.

- ✓ Cotxe ideal: un Porsche, justament el cotxe que té.
- ✓ Vacances ideals: a les Maldives, on va sovint.

Els personatges

Marie, 50s (Isabel Rocatti)

La Marie ha anat construint l'actual personatge de la "Marie" al voltant seu al llarg dels anys com un

mecanisme de defensa. Va anar a viure al seu món d'Oz ideal, al comtat de Cheshire, i va descobrir que al seu Oz ideal no la volien. En va tornar escaldada. L'Institut Femení va ser per a ella el seu trofeu i justifica tota la seva existència. Hi ha una part de Marie que voldria aparèixer al calendari.

✓Cotxe ideal: un cotxe alemany, amb aparca-cotxes.

✓Vacances ideals: tour quasi acadèmic en algun indret de Pèrsia, anunciat a qualsevol suplement dominical, i sobre el qual pugui vantar-se interminablement.

Lady Cravenshire, 60s

Lady Cravenshire no pretén ser tan condescendent com sembla. Però les membres de l'Institut Femení li semblen d'un altre món. De fet, són les seves funcionàries.

John, marit de l'Annie, 50s

John és un gira-sol humà. No és un sant. Ni tampoc un heroi. Simplement el tipus d'home que voldries dins el teu cotxe si haguessis de travessar Amèrica. Quan es mor és com si algú hagués tancat els llums.

Els personatges

Liam, 20s

El Liam voldria estar dirigint mil altres coses abans que sessions fotogràfiques per detergent. És prou professional com per no fer-ho del tot evident, però podem veure un cert deix de mandra a l'hora de tractar amb aquestes dones. en les seves accions hi ha un punt de paciència resignada i a cada somriure que fa, sabem que és un somriure professional. Per al Liam, aquesta sessió fotogràfica és una feina. I no és una feina que vulgui especialment.

Lawrence, al final dels 20s

Cagadubtes sense arribar a ser idiota, Lawrence és un jove tímid amb prou enginy com per fer un acudit i amb prou empenta com per presentar-se al centre parroquial on les dones de l'Institut Femení es reuneixen. Quan prepara la sessió fotogràfica, malgrat estar tan a prop del nu femení, només hi veu una foto.

Rod, marit de la Chris, 50s

Per congeniar amb la Chris s'ha de ser un home d'una pasta determinada i al Rod això li encanta. Dóna a canvi el que rep, i té un humor glacial que sempre fa riure a la Chris. Beu molt, però no tant com perquè això és converteixi en un problema. Treballaria totes les hores del dia per fer que el seu negoci sigui un èxit. I el John era el seu col·lega de l'ànima, tot i que la seva relació estava canalitzada originalment a través de les seves dones.

La premsa ha dit...

"La versió teatral de NOIES DE CALENDARI aconsegueix la poc comuna i agradable fita de superar el film tant a nivell sentimental com humorístic. Una de les nits més divertides que ha produït el teatre recentment."

Evening Standard

"NOIES DE CALENDARI et fa riure, et fa plorar i et deixa sentint-te millor amb la vida de com et senties abans d'entrar al teatre."

The Telegraph - Charles Spencer

"És un espectacle ple de moments dolorosos – sobre l'amistat, la determinació, l'esperança; sobre la pèrdua en totes les seves formes; sobre la importància de l'acceptació; sobre conèixer quan deixar anar – .

Però també ofereix molt d'humor, quan les sis amigues i membres d'un institut de dones decideixen posar nues per un calendari per recaptar diners i comprar un sofà per la sala d'espera de l'ala d'oncologia d'un hospital."

Laura Davis - Liverpool Daily Post

El càsting

Un història de 9 dones...

Anna Azcona

Eva Barceló

Imma Colomer

Carmen Balagué

Isabel Rocatti

Cati Solivellas

Teresa Vallicrosa

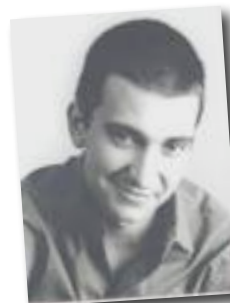

Mercè Espelleta

Bibiana Schönhöfer

i 3 homes...

Jordi Andújar

Jordi Coromina

Santi Pons

L'equip

Autor
Adaptació
Direcció

Tim Firth
Marc Rosich
Antonio Calvo

Repartiment:

Chris
Ruth
Jessie
Annie
Marie
Celia
Cora

Anna Azcona
Eva Barceló
Imma Colomer
Carmen Balagué
Isabel Rocatti
Catalina Solivellas
Teresa Vallicrosa

Sra. Hulse /
Lady Cravenshire
Elaine

Mercè Espelleta
Bibiana Schönhöfer

Lawrence / Liam
Rod
John

Jordi Andújar
Jordi Coromina
Santi Pons

Aj. direcció

Ingrid Marín

Escenografia
Vestuari
Il·luminació
Música
Caracterització
Direcció tècnica
Regidoria

Sebastià Brosa
Miriam Compte
Kiko Planas
Joan Vives
Toni Santos
Joan Segura
Montse Alacuart

Ajudant escenografia
Ajudant vestuari
Ajudant regidoria
Maquinista
Tècnic de llums

Cessió del vestuari Gina Pellegrini

Veus en off

Fotografia
Disseny
Web

Prensa
Producció

Elisenda Pérez
Ana Pardo
Teresa Vidal
Lluís Dot
Ignasi Morros /
Elena Acerte

Ana Mora

Aleix Costales
Firas Abd Al Nour
Carlos Zuñel

Daniel Escalé
Bydiptic
Anna Lorente

COMEDIA
ANEXA

C/ Diputació, 185, pral. 1ª 08011 Barcelona

Telf: 93 452 59 00 Fax: 93 452 59 06

Email: info@anexa.nu Web: www.anexa.nu

